

[Bindslev.]

erkender gerne, at Udvalgsarbejdet og Forhandlingerne med de særlig sagkyndige og ikke mindst Besøget paa Aandssvageanstalten Ebberødgaard har uddybet min personlige Forstaaelse af Problemets Karakter. Det er begribeligt, at de, hvis Livsopgave det er at arbejde under Presset af dette Problem, kan føle det som noget af en Lidelse; og jeg kan tilføje, at ogsaa mig berørte det stærkt at se de Stakler ude paa Aandssvageanstalten. Men naar man staar overfor at skulle bedømme, hvorvidt nu dette Lovforslag er i Stand til at afbøde den Brist, som Samfundet saaledes aabenbarer, kommer jeg for mit Vedkommende til det Resultat, at man maa sige: Bare man dog nu ikke ved et Lovforslag som dette, ved saadan at sætte en ny Lap paa et gammelt Klædebon, kommer til at fremkalde et værre Hul. Bare man ikke ved at bøde paa en Brist som denne forbereder en Ulykke for Samfundet, der i det lange Løb vil vise sig langt, langt alvorligere, derved at den angriber selve Samfundets Livsnerve, dets Levedygtighed.

Hvad angaar Lovforslagets § 1 har jeg allerede ved første Behandling udtalt det ønskelige i at dæmpe op for Sædelighedsforbrydelserne, hvad jo alle kan være enige i. Men vil man kunne det ved § 1? Som den i Øjeblikket er affattet, maa man besvare dette Spørgsmaal med et Nej. § 1 forudsætter Frivillighed hos den, der skal kastre; og som det ligger i Øjeblikket, er det kun et Par Stykker, der har udtalt Ønske derom. Med andre Ord, det vil først hjælpe, naar Bestemmelsen i § 1 bliver forvandlet til at dreje sig om Tvang i Stedet for Frivillighed; og der er vel ingen, der tvivler om, at dette vil blive det næste Skridt, som utvivlsomt vil komme; man maatte over denne Etape først, næste Gang blive det Tvangskastration, men som Tvangsforanstaltning maa jeg tilsige dette Forslag absolut Modstand, jeg finder ikke, Samfundet er berettiget til under nogen Form at tvinge Mennesker til at underkaste sig en saadan Operation.

Hvad nu angaar selve Frivilligheden, maa man have Lov til at spørge om, hvad denne egentlig er værd. Jeg indrømmer gerne, det er en Forbedring, at Begæringen nu først kan fremsættes efter lægelig Vejledning om Indgrebets Følger, saaledes som Ændringsforslag ved anden Behandling indsatte det i Loven. Man maa dog her overfor spørge: Er det overhovedet muligt at gøre noget Menneske begribeligt, hvad han gaar ind til ved en Kastration? Jeg tror ikke, det i Virkeligheden er muligt, og man kan

i hvert Fald aldrig faa nogen Sikkerhed for, at de Mennesker, Lægen giver sin Vejledning, har forstaaet, hvad det drejer sig om, og hvad man heller ikke kan være sikker paa, er, hvad jeg kalder, Ønskets Stabilitet. En Samtale med en paa dette Omraade sagkyndig Læge har givet mig det Indtryk, at disse Sædelighedsforbrydere det ene Øjeblik nok gerne vil lade sig kastre, det næste Øjeblik kan de have skiftet Mening. Og hvorledes vil man overhovedet kunne gardere sig mod, at det er Stemningsønsker, der fremsættes fra deres Side? Jeg tilføjer: Sæt, Lægevidenskaben en Dag naar saa vidt, at den er i Stand til at afbøde den seksuelle Abnormitets uheldige Følger for Samfundet, hvorledes saa med de Mennesker, man i Forvejen har kastreret? Jeg tænker, disse Individuer nok til den Tid vil vide at vurdere Frivilligheden i Loven.

Hvad angaar § 2, vil jeg sige, at der ved Lovforslagets første Behandling opstod en Divergens mellem den højtærede Sundhedsminister og mig. Jeg spurgte Ministeren, om ikke de aandssvage Kvinder, der behandles efter § 2, kunde blive udsat for de Depressionstilstande, som nu er Kastrationens Følger. Ministeren svarede mig da, at eftersom de kun vilde blive underkastet Sterilisation, vilde der her ingen Fare være. Under Udvalgsarbejdet blev det mig dog klart, at i alt Fald en af de sagkyndige, nemlig Professor Keller, i adskillige Tilfælde vilde benytte Kastration overfor saadanne Kvinder. Hans Motiv er ganske klart: Med Kønsdriften i Behold, saaledes som det vil blive Tilfældet, naar de kun er underkastet det lettere Indgreb, vil disse Kvinder komme til at betyde en Samfundsfare i Retning af at udbrede Køns sygdomme. Den højtærede Sundhedsminister havde med andre Ord ikke Ret i sine Betragtninger. Ogsaa de aandssvage Kvinder vil blive udsat for Kastrationens uheldige Følger, vil blive udsat for den Fare, at de foruden deres Aandssvaghed ogsaa kommer til at lide under sjælelig Formørkelse.

Jeg har altsaa erfaret, at Professor Keller agter at administrere Loven efter det ovennævnte Synspunkt; det er tillige under Udvalgets Arbejde blevet mig klart, at Loven vil blive administreret efter uensartede Principper. Den ene Læge vil ønske Kastration gennemført i en Række Tilfælde, den anden vil ikke ønske det. Som Eksempel kan jeg nævne, at Overlægen paa Ebberødgaard, Overlæge Nørvig, overfor mig har erklæret, at han ikke vil kastre efter § 2, hverken hvor det drejer sig om abnorme Sædelighedsforbrydere, der